

Mircea Bodnariu

Cincizeci de mini-proze

Mircea Bodnariu

Cincizeci de mini-proze

Prefață de Costin Tuchilă

EDITURA

LEVIATHAN

București, 2024

Coperta: Rudy Roth

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BODNARIU, MIRCEA

Cincizeci de mini-proze / Mircea Bodnariu ; pref. de Costin Tuchilă. -
București : Editura Leviathan, 2024

ISBN 978-630-6601-12-7

I. Tuchilă, Costin (pref.)

821.135.1

© Mircea Bodnariu

© Editura Leviathan, 2024

Editura Leviathan aparține Asociației Culturale Leviathan.

Adresa: Str. Gura Vadului nr. 1, bl. G 26, sc. 5, et. 2, ap. 46,
sector 3, 032336 București, România

E-mail: costintuchila@gmail.com; pusa.roth@yahoo.com
leviathan.romania@yahoo.com

Tel.: 0721019223; 0774641519

Adresa web: <https://editura.leviathan.ro>

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere totală sau parțială
a acestei ediții se pedepsește conform legilor.

Filosofie-metaforă

În cele 50 de mini-proze Mircea Bodnariu oscilează între realitate și ficțiune, într-o ecuație aproape sentimentală, pentru că în multe dintre ele personajul principal este chiar autorul-povestitor. Proze în care descoperim o filosofie-metaforă, o metaforă ca „o alee cu palmieri”, căutând „poarta eternității” aflată dincolo de „labirint”. „O poveste adevărată” despre „o idee pierdută”, marcată pe peretele timpului de către „doi pictori” care au avut în vârful penelului „o fărâmă de divinitate”. „La capătul timpului” – timpul omului și timpul timpului – se află „serviciul de așteptare” spre a urca victorios, ajutat de „oglină fermecată”, „treptele către Dumnezeu”. Folosind doar titlurile prozelor lui Mircea Bodnariu se recreează un timp și un spațiu, dar și o lume formată din oameni obișnuiți care sub pana autorului se transformă în personaje ieșite parcă din pălăria unui magician. Cu o precizie matematică, autorul construiește personaje-destine, singulare sau multiplicat, cu trăsături aparent normale, dar cu idei care le conferă unicitate. Într-o lume fără repere precise, „lucrurile fără niciun folos” creează falsă valoare, de la oameni la obiecte, milionari de carton, lume plină de iluzii. „Faptul că produc și comercializez lucruri fără niciun folos nu înseamnă oare că eu însumi sunt un om fără niciun folos?” (*Lucruri fără niciun folos*). Întrebare aproape retorică, fiindcă protagonistul continuă să creeze „lucrurile fără niciun folos” în folosul său personal. Aspră critică la adresa contemporanilor care nu cunosc decât mărimea buzunarelor și culoarea banilor!

Mircea Bodnariu prezintă tarele societății, scoțând în evidență, cu umor rafinat, cu sarcasm, decadența lumii așa-zis moderne. O mini-proză tulburătoare (de fapt toate au semnificații profunde) este *Statuia*. Printr-o tehnică simplă, dar surprinzătoare, personificarea, statuia devine interlocutorul propriei sale îndoieli plecând de la ideea utilității statuii în spațiul public, dar și de la sintagma *a fi sau a nu fi*. „Ce este o statuie? O urmă, o caricatură, o pedeapsă? Mă întreb și eu, tot nu am ce face.” Punem și noi această întrebare: cine își mai amintește de o biată statuie, la origine semn al cinstirii unei ilustre personalități? Proza este un avertisment la adresa acelor care au lăsat pradă uitării opere de artă precum statuile unui oraș. Este adevărat că „cel mai frumos monument al omului este omul” (Goethe), dar nu pot să nu amintesc cugetarea marelui istoric Nicolae Iorga care afirma că „un popor care nu își cunoaște istoria este ca un copil care nu își cunoaște părinții”. Căci ce altceva decât semne ale istorie sunt statuile?

Cu un condei fin, cu rafinată satiră, autorul redesenează lumea noastră, o lume care poate fi Nirvana sau o lume de carton motivată de false valori, de false repere, pentru că „un om fără cap” poate deveni prototipul unei societăți decadente. Cele 50 de mini-proze pot fi considerate 50 de mini-romane despre viață, moravuri, năravuri, indolență, uitare, necunoaștere, despre cum este sau ar trebui să fie lumea noastră. Autorul susține ficțiunea, cititorul va descoperi realitatea. O carte de citit și de meditat.

Costin Tuchilă

Motto:

„O femeie îmbrăcată cu Soarele, călcând cu picioarele pe Lună, purta pe cap o coroană formată din douăsprezece stele. Adăpostea în ea un copil și striga plângând de durerile și suferințele facerii.”

Yasunari Kawabata, *Pământul* (din volumul *Povestiri de ținut în palmă*)

Lucruri fără niciun folos

Cu toții mă știți ca fiind marele producător și comerciant de lucruri care nu au niciun folos. Ceea ce nu știți este cum am ajuns să fabric și să vând lucruri fără folos. Și mai am ceva să vă spun, dar veți vedea la sfârșit.

S-a întâmplat să-mi scapere mintea și să fac o invenție. Eram mândru de ea, credeam că am inventat ceva de mare utilitate. Am alergat într-un suflet pe la marii fabricanți să văd care din ei mă va plăti mai bine pentru a le da dreptul să scoată pe piață produsul meu. Culmea a fost că niciunul nu a vrut să audă de așa ceva, toți mi-au spus că ceea ce inventasem eu era un lucru fără niciun folos.

Supărat, mi l-am fabricat singur și am încercat să-l vând făcându-i mare reclamă, insistând că este un lucru foarte util. Nimeni nu a vrut să-l cumpere. Dar iată că, într-o bună zi, mi-a venit acea idee genială care m-a propulsat în lumea marilor afaceri și a câștigurilor uriașe. Am schimbat reclama, am anunțat că vând un lucru care nu are niciun folos. Sincer, o făcusem în batjocură, mă săturasem de prostia asta, de eforturile mele inutile, eram sigur că anunțul meu va fi luat ca o glumă, așa cum atâtea circulă pe internet, și apoi totul va fi uitat. N-o să vă vină să credeți, nici mie nu mi-a venit, din acel moment au început să curgă cererile pentru a cumpăra produsul.

Văzând așa, am diversificat producția, am început să arunc pe piață tot felul de lucruri cărora nici cei mai răuvoitori nu le puteau găsi vreo utilitate, dar tocmai asta le făcea să fie mai cerute. Am deschis fabrici, uzine în toată lumea, produc acum o sumedenie de lucruri fără niciun folos, am invadat toate domeniile vieții publice, casnice, intime cu inutilitățile mele, am deschis lanțuri de supermarketinguri pe tot globul în care oamenii cumpără cu frenezie minunatele mele articole care, de fapt, nu folosesc nimănui, fiind cu totul nefolositoare.

Și acum, marea mărturisire. Am ajuns cel mai bogat și cel mai celebru om al planetei. Lumea crede că sunt și cel mai fericit, asta pentru că așa arăt în pozele care mă înfățișează mereu zâmbitor și triumfător. Nimeni nu se îndoiește de aceasta, doar cei foarte apropiați mie care, uneori, când mă aflu la adăpost de ochii publicului, mă aud suspinând din adâncul pieptului. Faptul că produc și comercializez lucruri fără niciun folos nu înseamnă oare că eu însumi sunt un om fără niciun folos?

Statuia

Ce este o statuie? O urmă, o caricatură, o pedeapsă? Mă întreb și eu, tot nu am ce face. Sunt statuia unui bărbat important pentru neamul acesta. De ce important, ce a făcut el? Nu mă întrebați, nu am cum să știu, sunt doar o bucată de piatră cioplită. Dar sigur a făcut ceva de valoare, altfel nu i s-ar fi ridicat statuie. Și nu ar fi venit, ani la rând, în aceeași zi a anului, un grup de oameni care să-mi pună flori la picioare și cunună pe cap și care să țină discursuri înflăcărâte, unii chiar să lăcrimeze. Ce spuneau nu am înțeles niciodată, piatra din care sunt cioplită a fost adusă din altă țară.

Zic „ce spuneau”, vorbesc la timpul trecut căci sunt zeci de ani de când ceremoniile au încetat. Se pare că cei din ziua de azi nu mai sunt interesați de noi. De noi, cei de pe această alee a parcului. Nu sunt singură. Văd, atât cât câmpul vizual permite unei statui care nu-și poate roti capul, că am tovarășe de suferință. Nu numai acum, când am ajuns, datorită nepăsării, a permanentei degradări, caricaturile celor pe care-i reprezentăm, dar chiar și demult, exceptând momentele de glorie când ni se făceau ceremonii, ne simțeam marginalizate, părăsite și ignorate. Dacă nu ar fi venit o dată pe an un comitet al unei instituții oficiale sau organizații culturale, am putea zice că nimeni nu

călca pe aleea noastră. Parcă nici nu voiau să se apropie, parcă le inspiram teamă, parcă simțeau un fior rece, ca recele pietrei, pe șira spinării. Cel puțin tineretul se ferea de noi ca dracul de tămâie, în atâția ani n-am văzut picior de tânăr pe aleea asta. Cred că le stârneam repulsie, prea eram reci și sobri, prea pretindeam respect. Sunt sigură că le provocam și jenă, aceea de a nu avea habar cine au fost ilustrele persoane atât de onorate încât erau întruchipate în piatră aici. Se temeau că, pășind pe alee, li se va reproșa lipsa lor de cultură și indiferența față de înaintași.

Se mai rătăcea câte o pereche de bătrânei, se uitau la chipurile noastre, la numele scrise pe socluri și înțelegeam din gesturile lor, din mimică, din privirile pe care și le schimbau că se bucurau să-l găsească pomenit cu atâta cinste pe cutare, se mirau că altul fusese cinstit la fel deși nu ar fi meritat, și, în fața altuia, se întrebau „cine o mai fi fost și ăsta?”. Apoi plecau târându-și pașii și, probabil uitând ceea ce văzuseră, îndată ce ieșeau de pe alee, dispăreau fără să se mai întoarcă vreodată.

E adevărat, în ultima vreme, de când găinațul păsărilor ne-a umplut căci nimeni nu mai vine să ne curețe, de când aleea noastră a fost năpădită de buruieni pe care nimeni nu le mai stârpește, suntem mai des vizitați. Apare câte unul, poate fi de orice vârstă, se uită puțin în jur, vede că nu este nimeni, își alege o statuie și, calm, fără teama de a fi admonestat sau pedepsit, urinează pe ea. Apoi pleacă agale și, în timp ce încă se mai încheie la șliț, aruncă un scuiapat pe fața unuia dintre iluștri. După ce și-a adus acest pios omagiu față de bravii înaintași, părăsește satisfăcut aleea.

În concluzie, ce este o statuie? Un timp este o urmă a măreției cuiva, apoi devine o caricatură a celui pe care îl reprezintă, și, în cele din urmă, o pedeapsă postumă. Asta cât mai stă pe soclu.

Expandare

S-a întâmplat, am expandat. A fost atât de rapid, încât m-a zăpăcit de tot. De fapt, nici n-a avut ce zăpăci, dintr-o dată n-am mai existat ca persoană, imaginea mea s-a mutat pe pereții clădirilor, pe copertile tabloidelor, pe marile, micile și minusculele ecrane, vocea mea se aude de te miri unde, numai din gura mea nu, ideile care până acum ieșeau cu greu din capul meu pentru că nu interesau pe nimeni, zumzăie voioase prin toate locurile în admirația atâtor gură-cască, părerile emise de mine s-au întins peste tot, sunt luate în serios și întoarse pe toate fețele, nu contează că îmi dau cu presupusul acolo unde mă pricep mai puțin.

Dacă efectele acestei expandări sunt bune sau rele încă nu mă pot hotărî. Partea bună este că am scăpat de niște griji. Bunăoară, nu mai am nevoie de oglinzi. Vreau să văd dacă frizura îmi stă bine, dacă este cazul s-o schimb sau nu? Mă uit pe coperta ziarului de dimineață sau la orice emisiune TV pentru că sigur figura mea va apărea acolo. Tot așa nu mai am nevoie de memorie. De ce mi-aș încărcă mintea dacă pot să apelez la orice site de știri și să aflu ce am făcut ieri. Ei, nu chiar ce am făcut eu, mai precis ce a făcut imaginea mea, cea umflată cu pompa, și e normal așa căci eu nici nu mai contez pe lângă ea. Și nu-i vorba numai de

memoria de scurtă durată, ce am făcut ieri, nu mai trebuie să țin minte nimic din viața mea pentru că totul este consemnat în cărți. Ba chiar e amuzant că unele fapte sunt expuse diferit de la o carte la alta, asta îmi place, parcă am trăit mai multe vieți paralele. Oricum nu are rost să-mi bat capul ca să aflu care-i varianta corectă, e posibil ca unele fapte să nici nu fi avut loc.

Și partea rea? Care este? Mulți ar putea să spună că nu există decât partea bună, că toți își doresc să expandeze, dar nu oricine are norocul să i se întâmple. V-am spus că eu nici nu mai exist ca om, ca persoană și în consecință nu are sens să mai fac ceva care nu poate fi mediatizat. Nu mai mănânc decât în locuri publice, la marile restaurante, însoțit de alți expandați. În rest nu mănânc deloc, pot să treacă și multe zile la rând. De dormit nu mai dorm, somnul nu a constituit niciodată subiect de presă. Mă scuzați că vă spun, din același motiv nici la toaletă nu mă mai duc. E bine, e rău că se întâmplă așa? Nu știu, dar dacă ar fi să numesc ceva care cu siguranță se află în partea rea, atunci am să spun „frica”. Cum așa?, o să întrebați derutați. Să vă explic: când ești un expandat, așa ca mine, deși nu mai ești ca persoană umană, te temi foarte mult că starea de expandare va înceta. Așa s-a întâmplat în cele mai multe cazuri, expandarea s-a retras treptat sau subit, așa cum o apă care a inundat un oraș se retrage în cele din urmă, imaginile de pe ziduri dispar, în reviste nu-ți mai apare mutra, nu te mai cheamă nimeni pe la televiziuni, nu mai ești căutat pentru interviuri, paparazzi nu te mai urmăresc, nu ți se mai cer autografe. Iar ție, ca fost expandat, nu-ți mai vine să te uiți în oglindă, ți-e greu să ai din nou memorie, să mănânci

zilnic acasă, să dormi, să mergi la toaletă, ce mai, e o adevărată suferință ca după ce n-ai mai existat să exiști din nou, e scârbos de-a dreptul.

Nici nu știu ce să vă sfătuiesc, cum să procedați dacă viața vă va oferi șansa rară a expandării și dacă va sta în puterea voastră să hotărâți dacă să expandați sau nu. Grea alegere!

Un om fără cap

Am observat așa, deodată, că nu am cap. Vai de mine, l-am pierdut! am răcnit eu îngrozit. Apoi mi-am dat seama că nu este așa o mare chestie, doar atâta lume își pierde capul. Bărbații în fața femeilor cu fuste scurte, femeile în fața celibatarilor avuți, politicienii în fața perspectivei de a fi aleși; apoi, cei care primesc vestea neașteptată a unei moșteniri, subalternii avansați și deveniți superiori foștilor lor șefi, dictatorii în mijlocul corului de laude, scriitorii la cel mai mic succes. S-ar mai putea adăuga multe.

Problema mea este că nu știu unde și în ce împrejurări l-am pierdut. Dacă mi-aș aminti, atunci aș ști și unde să-l caut, ce să întreprind ca să-l recuperez. Dacă l-aș fi pierdut din cauza unei fuste scurte, probabil că problema s-ar fi rezolvat dacă mi s-ar fi îngăduit să o ridic și mai sus. Femeie nu sunt, dar ce, nu-ți poți pierde capul în fața unei văduve bogate? Dacă acesta ar fi fost motivul pierderii, nici n-aș mai vrea să mi-l găsec. De politică nu m-am ocupat niciodată și, oricum, pentru asta nu ai nevoie de cap. Dacă aș fi fost avansat, poate mi-aș fi găsit capul agățat pe undeva pe sus astfel încât să nu-mi ajungă nimeni cu prăjina la nas, dar nu știu să mi se fi întâmplat așa ceva. Dictator? Aș vrea eu! O moștenire? Nu am primit, dar nici dacă aș fi primit-o, nu

mi-aș fi pierdut capul, aș fi știut bine cum să pap toți bănuții. Succes de scriitor? Cum să fi avut când nici n-am scris nimic, cum să mă fi ocupat cu așa ceva când eram un om cu capul pe umeri? Poate acum s-o fac, fără cap mai merge. Atunci?

Neștiind unde să-l caut, l-am căutat unde mi-a fost mai la îndemână. Sub pat, poate l-am băgat acolo noaptea ca să scap de un coșmar, în bibliotecă, oi fi crezut că poate așa va mai citi și el câte ceva, în magazia cu unelte, cine știe de ce tocmai acolo, în debaraua cu echipament sportiv, rotund și sunând a gol cum era, poate că l-am confundat cu o minge, în dulapul cu haine, m-oi fi gândit că dacă tot nu-i bun la nimic, măcar să facă și el o treabă ca suport de pălării. L-am căutat până și în congelatorul frigiderului, poate am vrut să-mi congelez gândurile negre, urmând să le decongelez doar când voi fi găsit antidotul pentru ele.

Desigur, e o căutare prostească, cine știe pe unde l-am pierdut prin lumea largă și eu vreau să-l găsesc în casă! Dar la ce te poți aștepta în lipsa capului?

Am început să bănuiesc că nu l-am pierdut, că n-am avut ce pierde pentru că n-am avut niciodată cap. Da, da, așa trebuie să fie, parcă-i aud pe cei din jur murmurând cu dispreț, „ăsta iar a făcut o prostie, e un om fără cap”, sau când îmi explica cineva ceva până asuda și eu tot nu pricepeam, „ăsta parcă n-are cap”, ori când făceam greșeli una după alta, „de ce nu ești atent, unde ți-e capul?”. Acum știu, nu era nicăieri, pur și simplu nu-l aveam, nu-l avusesem niciodată.

Dacă mi-aș fi dat seama de la început, nu vă mai rețineam atâta cu văicăreala mea. Iertați-mă, sunt un om fără cap!

Norocul

Nu-mi mergea rău, dar simțeam că mă sufocă tot mai mult mediocritatea. Un serviciu călduț, puțină muncă, dar și bani puțini. Perspective de mai bine aproape nule. O femeie cumsecade, dar anostă și urâțică, preocupată doar de gospodărie și cumpărături.

Tocmai când reflectam cu scârbă la situația mea, m-am întâlnit cu Norocul. Întâmplător, desigur, cu Norocul nu te poți întâlni decât întâmplător. Nu trebuie să-mi scape din mână, mi-am zis și l-am invitat la o terasă ca să luăm masa împreună. Mi-a împuiat capul cu tot felul de minuni și promisiuni și, când am terminat masa, mi-a zis: hai cu mine. M-a dus la o agenție loto și m-a pus să-mi iau bilet, mi-a șoptit numerele la ureche. L-am ascultat și peste câteva zile eram un om bogat. Mi-am dat demisia de la amărâțul acela de serviciu și i-am dat papucii acelei serbede făpturi.

Ei, mi-am zis, a dat fericirea peste mine, acum viață! Am început să trăiesc pe picior mare. O vilă, mașini de lux, câțiva servitori. Îmi trebuia și o femeie, voiam o frumusețe, nu mă interesa să dea deșteptăciunea afară din capul ei, voiam să rup inima târgului când apar cu ea, să crape toți de invidie. La banii mei nu mi-a fost greu s-o găsesc, chiar am avut de unde alege.

Totul a mers bine până într-o seară când m-am întors acasă pe neașteptate și mi-am găsit splendoarea în brațele altuia. Mi-am pierdut rațiunea și i-am împușcat pe amândoi. M-am speriat de ceea ce am făcut, m-am urcat în mașină și am gonit nebunește prin noapte, nici eu nu știam unde voiam să ajung. Am făcut un accident groaznic.

Acum stau pe un pat de spital incapabil să mă mișc sau să vorbesc. Nu se știe dacă voi scăpa cu viață, nici nu-mi doresc, ce viață ar fi aceea petrecută în pușcărie, poate până la moarte. De când sunt aici, nu m-a vizitat nimeni, dar astăzi dimineață în salonul meu în care mai există un pat, a intrat Norocul. Am crezut că a venit să mă vadă, să-și ceară iertare pentru situația deplorabilă în care mă adusese. Dar el nici nu m-a băgat în seamă, nu pentru mine venise, ci pentru colegul meu. S-a așezat pe marginea patului lui și i-a tot șoptit ceva la ureche. După încântarea ce se putea citi pe figura colegului, mi-am dat seama că Norocul îi debita cam aceleași lucruri pe care mi le turnase mie atunci pe terasă. Nu-l asculta, aș fi vrut să strig, e un mincinos, un înșelător, uite în ce hal m-a adus! Dar nu puteam articula niciun cuvânt.

Oare de ce nu i-am ascultat la timp pe cei care mi-au spus că nimic nu e mai înșelător decât norocul?

Hoții

Astă-noapte m-au călcat hoții. Unul, cu mâini delicate, scotocea în cutia gândurilor și alegea giuvaeruri și nestemate. Altul, cu un sac mare pe umăr, mi-a răscolit dulapul și mi-a luat mila și dragostea, veselia, tinerețea, prietenia, frumoasele mele haine de duminică. Al treilea a scos din cămară încrederea în oameni și a înghesuit-o într-un geamantan. Cel mai lacom mi-a luat toate speranțele, fără alegere, și cele verzi, și cele roz, și cele albe și le-a închis într-o cutie.

Așa că azi sunt rău și nemilos, stupid, morocănos, bănuitor, fără nădejde. Și caut peste tot, poate a mai rămas pe undeva în vreun ungher mai ferit, neobservat de hoți, măcar o urmă firavă din ceea ce cândva era marea mea avere.

Ziua de lucru

Dimineața, înainte să-mi încep ziua de lucru, deschid fereastra și îi dau drumul sufletului meu să zboare liber ca păsările cerului, să se înalțe în tăriile albastre dacă vrea, sau să planeze deasupra locurilor în care eu n-am să ajung niciodată. Apoi mă așez la masa mea de lucru și încep să mă căznesc, fără a pune suflet – pe care nici nu-l am, căci și-a luat zborul – a rezolva veșnicile probleme nerezolvabile. Către sfârșitul zilei de lucru privesc fereastra îngrijorat, chiar obsedat, așteptând cu nerăbdare să-mi văd sufletul întorcându-se. Dar și cu teamă: dacă într-o zi nu se va mai întoarce?

Două vise

Azi-noapte am avut un vis, unul din acelea teribile care ne impresionează profund, nu-l înțelegem și asta ne intrigă.

Mă aflam în fața unui tânăr care era pregătit să pornească într-o călătorie, își luase rucsacul în spate și privea înainte. L-am povățuit să nu se grăbească, să mai aștepte pentru că odată pornit, nu se va mai putea opri niciodată. Apoi m-am întors și m-am îndepărtat de el în viteză, dar îl simțeam pe urmele mele, deși la mare distanță. Eram trist pentru că știam ce va fi călătoria lui, îmi va călca mereu pe urme și, chiar dacă va dura mult timp, în cele din urmă mă va ajunge.

Mi-am amintit de un vis avut în tinerețe, unul tot atât de impresionant și care nu se poate uita – ca dovadă că nu l-am uitat – vis în care eu eram cel pregătit de drum, îmi pusesem rucsacul în spinare și, când să fac primii pași, un bătrân mi-a ieșit în cale și m-a povățuit să nu mă grăbesc, să mai aștept, să nu pornesc încă pentru că dacă voi porni, nu va fi rost nici de întors, nici de odihnă, nici de speranță. Apoi s-a îndepărtat de mine cu mare viteză, eu am pornit simțind că voi păși mereu pe urmele lui și am înțeles de ce călătoria mea va fi fără speranță, căci la capătul ei, când va fi acela, îl voi întâlni pe el.

Amintirea acestui vis mi-a înlesnit să înțeleg cine era tânărul din visul meu de acum și, după atâția ani, cine era bătrânul din visul meu de atunci.

Iată că până la urmă le-am înțeles pe toate și cred că și dumneavoastră la fel.

Târgul de carte

Sunt la târgul de carte. Mă simt fericit între atâtea cărți, dar și copleșit de mulțimea lor. Mă plimb printre standuri, iau câte o carte în mână, o deschid la întâmplare, citesc câte ceva. Iată peste ce dau în cartea lui Amos Oz: „...povești de dragoste înflăcărată, inimi sfărâmate, iubita pictorului se îndrăgostește de prietenul lui cel mai bun, compozitorul, și iese în toiul nopții cu capul gol în ploaie, și stă singură pe podul cel vechi a cărui imagine tremură în apa râului”. O adevărată poveste despre dragoste și întuneric. Deschid o carte a lui Borges și citesc din poezia *Te-ai întors* de Evaristo Carriego:

*„Vagi amintiri de lucruri depărtate
ce se perindă în tăcere,
lucruri din vremea când în ochii lui
scliffea lumina dimineții,
când iubea, în tinerețe, când iubea, iubea...”*

Îmi ridic ochii din carte și privirile mi se întâlnesc cu altele. Nu știi dacă în ochii mei tremură imaginea podului vechi sau sclipește în ei lumina dimineții, pentru că ea are o tresărire. Își lasă privirea în jos și pornește încet. Mă scufund și ies la suprafață

din câteva cărți, când îmi dau seama că mă aflu într-un spațiu oarecum izolat de rest, cărțile fiind aranjate în suporturi cu forma de turn. Nu sunt decât eu aici și, la câțiva metri de mine, ea. Nu are nicio carte în mână, tocmai vrea să iasă din câmpul meu vizual adâncindu-se în acest spațiu izolat, dar iată că, chiar înainte de a dispărea, se întoarce și ochii ei îmi trimit un mesaj cifrat într-un zâmbet. Înțeleg că, dacă o urmez, totul se va putea. Înțeleg că nimic nu se poate și n-o urmez.

Continui să mă perind printre standuri și să răsfoiesc cărțile la întâmplare. Dar simt că nu mă mai pot concentra, ecoul chemării ei încă nu s-a stins. Găsesc totuși un text care îmi merge la inimă. Mai bine zis îmi înfige un pumnal în inimă. Pe coperta a IV-a a unei cărți scrie că autorul este o excepție, pentru că un om în vârstă care nu a scris nimic toată viața, degeaba încearcă acum, la bătrânețe, nu are nicio șansă de reușită. Simt că ceva se năruie. Știu că visele mor și ele, ca tot ce trăiește, dar nu vreau ca acest vis al meu să moară. Nu încă, nu acum. Și totuși, când eram printre turnuri era suficient să fac câțiva pași... Înseamnă că încă nu sunt bătrân, înseamnă că mai am o șansă. Trebuie să mă grăbesc, timpul trece...

E noapte. Ea merge spre podul cel vechi, eu o urmez. Din când în când se întoarce și mă privește. Deși e întuneric, îi văd zâmbetul, îi înțeleg mesajul. Am ajuns pe pod și stăm amândoi unul lângă altul cu coatele pe balustradă și privim râul. Imaginile noastre tremură și se ating mereu. În apă se derulează un vis. Cât aș vrea să o ating și în realitate! Mă întorc spre ea. Lumina dimineții îmi sclipește în ochi și totul dispare.

Îmi revin în minte imagini de ieri, mulțimi imense de cărți. Printre ele, undeva, pe o tarabă, în rând cu altele, înconjurată de altele, sufocată de toate celelalte, se află viitoarea mea carte, cea care nu s-a născut încă. Va avea soarta multor cărți din târg, va muri imediat după naștere? Și visul meu? Încerc să-l trag la fundul apei, să-l înece.

Notă

Prozele au apărut în următoarele publicații:

Convorbiri literare (nr. 4, aprilie 2021): *PKY, Doi pictori.*

Hyperion (nr. 4-5-6/2021): *Un om fără cap, Vârful muntelui, Capătul timpului.*

Acolada (nr. 4, 2021): *Aleea cu palmieri, Un om uzat, Sunt o stea.*

Nord literar (nr. 5 [228], mai 2022): *Expandare.*

Leviathan (nr. 1 [10], ianuarie–martie 2021, 3 [12], iulie–septembrie 2021, 4 [13] octombrie–decembrie 2021, 3 [16], iulie–septembrie 2022, 1 [18], ianuarie–martie 2023, 2 [19], aprilie–iunie 2023, 3 [20], iulie–septembrie 2023, 2 [23], aprilie–iunie 2024): *Pasărea roșie, O idee pierdută, Drumul spre infinit, Lucruri fără niciun folos, Poarta eternității, Dacă aș fi poet, Turnul ambițiilor deșarte, Ziua de mâine, Minunea, Fericirea, O rază de speranță, Lumea văzută de sus, Nenăscutul, O steluță, Captivitate, O fărâma de divinitate, Labirintul, O zi senină, Mândrie, Eu?, Statuia, Urmele, Un om întors pe dos, Prăpastia, Speranța moare ultima, Sensul vieții, Serviciul de așteptare, Ai talent, O poveste adevărată, Trepte către Dumnezeu.*

Inedite:

Inexistentul, Omul pierdut, Răul numit, Mașina timpului, A avea și a fi, Norocul, Oglinda fermecată, Hoții, Ziua de lucru, Două vise, Târgul de carte.

Biobibliografie

Mircea Bodnariu s-a născut în 21 august 1952 la Aiud, județul Alba. A absolvit Facultatea de matematică a Universității din București în 1976. Doctor în matematică (1997), cadru didactic universitar la Universitatea Politehnica București, pensionat în 2017.

Volume publicate:

Așchii și scânteii, proză scurtă, versuri, cugetări, București, Editura ePublishers, 2019

Aburi și spini, proză scurtă, București, Editura Coresi, 2020

Cuprins

<i>Filosofie-metaforă</i> , prefață de Costin Tuchilă	5
Lucruri fără niciun folos	9
Statuia	11
O idee pierdută	14
Captivitate	16
Aleea cu palmieri	18
Nenăscutul	20
Expandare	22
Un om fără cap	25
Fericirea	27
O rază de speranță	29
Pasărea roșie	31
Drumul spre infinit	32
Turnul ambițiilor deșarte	34
Lumea văzută de sus	36
Speranța moare ultima	38
Inexistentul	40
Labirintul	42
Poarta eternității	43
Mândrie	44
Un om uzat	47
Vârful muntelui	49
O poveste adevărată	52
PKY	53

Doi pictori	56
Minunea	59
Ziua de mâine	60
Sensul vieții	62
Urmele	64
O fărâma de divinitate	66
Eu?	67
Trepte către Dumnezeu	69
Serviciul de așteptare	72
O steluță	74
Capătul timpului	75
O zi senină	78
Ai talent	80
Un om întors pe dos	82
Prăpastia	84
Omul pierdut	86
Sunt o stea	89
Dacă aș fi poet	92
Răul numit	93
A avea și a fi	96
Mașina timpului	98
Oglinda fermecată	101
Norocul	103
Hoții	105
Ziua de lucru	106
Două vise	107
Târgul de carte	109
Notă	112
Biobibliografie	113

EDITURA

LEVIATHAN

La Editura Leviathan au apărut:

- Radu Comșa, *De ce și-a lăsat Petre P. barbă și alte povestiri*, proză scurtă, prefață de Costin Tuchilă, 2021
- Cornelia Bartels (Mönchengladbach, Germania), *Decupaje*, proză scurtă, prefață de Costin Tuchilă, postfață de Pușa Roth, 2021
 - „Nino Nino” și poveștile copilăriei, texte și desene ale copiilor din grupul artistic „Nino Nino” din Brăila, din cadrul proiectului „Zâmbetul unește” al Asociației Culturale Leviathan, realizat împreună cu Biblioteca Județeană „Panait Istrati” Brăila, Secția de Împrumut pentru copii. Ludotecă. Prefață și prezentări de Lică Barbu, cuvânt introductiv de Mihaela Doinița Stanciu, postfață de Pușa Roth. Coperta: Rudy Roth, 2021
 - Pompiliu Micu, *Un visător rătăcit în viitor*, proză scurtă, 2021
 - Gina Zaharia, *Cartea de sub braț*, proză scurtă, prefață de Costin Tuchilă, postfață de Pușa Roth, referințe critice despre poezia și proza Ginei Zaharia. Coperta: Rudy Roth, 2021
 - Camelia Cristescu (Insulele Baleare, Spania), *Rețete de supraviețuire între solstiții*, poeme. Cu un cuvânt introductiv al autoarei. Postfață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth. Foto copertă: lucrare de Rainer (Cuba). Ilustrații: Arisi (Palma de Mallorca, Spania), ediție cartonată și broșată, 2021
 - Lică Barbu, *Aventurile lui Licuță dincolo de Capătul Lumii*, povestire, ilustrații de Cristina-Anamaria Paraschiv, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2021
 - Eric Alexander Roth (11 ani, Palma de Mallorca, Spania), *Vertical Gardens*, volum în limba engleză, cu ilustrațiile autorului. Coperta: Rudy Roth, color, ediție de lux, cartonată, 2021

• Gina Zaharia, *Povești pentru Ilinca*, literatură pentru copii, ilustrații de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, color, ediție de lux, cartonată, 2021. Necomercială. Cartea are și ediție electronică (pdf, acces gratuit). Ediția electronică poate fi citită și descărcată de pe portalul editurii.

• Dan Caragea (Lisabona, Portugalia), *Despre corp și frumusețe în viață și în arte*, eseu, cu 88 de ilustrații color, ediție electronică (pdf, acces gratuit), 2021. Volumul poate fi citit și descărcat de pe portalul editurii.

• Ionuț Cristache, *A doua față*, roman, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2022. Cartea are și ediție electronică (pdf, acces gratuit). Ediția electronică poate fi citită și descărcată de pe portalul editurii.

• Ovidiu Gligu (Liège, Belgia), *Uimitoarele aventuri ale grăsanului Mickey din Zona Gării*, roman liric, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2022

• Marieta Cristian, *La pas cu absolutul*, poeme, prefață de Victoria Milescu. Coperta: Rudy Roth, 2022

• Vasilica Grigoraș, *Evoluția ideilor filosofice la Dimitrie Cantemir*, prefață de Costin Tuchilă, referințe critice despre volumele publicate de Vasilica Grigoraș. Coperta: Rudy Roth, 2022

• Marius Cosmin Vasile, *Eficiență și performanță în ecuația agrobusiness*, prefață de Prof. univ. dr. Manole Victor. Coperta: Rudy Roth, 2022

• Iuliana Dinu, *Povestiri cu tâlc, fabule pentru copii*. Desene color de Alexandra Barbu, clasa a VI-a, Școala nr. 2, Voluntari – Ilfov. Cuvânt înainte al autoarei, postfață de Costin Tuchilă, referințe critice despre cărțile autoarei. Ilustrația copertei: Alexandra Barbu, 2022

• Puşa Roth, *Aventurile lui UNU*, poveste pentru copii, ilustrată cu desene de Albert Frederick Roth (7 ani, Palma de de Mallorca, Spania). Coperta: Rudy Roth, color, ediție de lux, cartonată, 2022

• Fernando Pessoa, *Mesajul (Mensagem)*, ediție bilingvă, traducere din limba portugheză, prefață și note de Dan Caragea. Coperta: Rudy Roth, 2022. Premiul Cartea anului 2022, acordat de Filiala București – Traduceri Literare a Uniunii Scriitorilor din România

• Cristian Vasile, *Eficiența managementului în sistemul serviciilor medico-sanitare*. Cu bibliografie și date despre autor. Coperta: Rudy Roth, 2022

• Liliana Toma, *Elite*, proză scurtă, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2022

• Gina Zaharia, *aniG*, poeme, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2022

• Florin Solomon, *Cartea mea*, poeme, prefață de Puşa Roth. Coperta: Rudy Roth, 2023. Ediție necomercială.

• Florin Solomon, *O lacrimă dacă aş fi*, poeme, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2023. Ediție necomercială.

• George Corbu, *Caragiale versus Urmuz, Efigii în epigrame*, prefață de Costin Tuchilă. Grafică de Rudy Roth, 2023

• Letiția Vladislav, *Herr Wang și genitivul*, proză scurtă, prefață și copertă: Costin Tuchilă, 2023

• Valentin Emil Muşat, *anamneze*, poeme, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2023

• Dori Lederer, *Când îngerii se dezbracă de aripi*, roman, prefață și copertă: Costin Tuchilă, 2023

• Pompilius Micu, *A(furisi)sme. Gânduri pentru... banca timpului*, aforisme, prefață și copertă: Costin Tuchilă, 2023

• Constantin Radu Vasile, *33 de interioare, mandale și cioburi în care m-am văzut orb din naștere*, prefață de Costin Tuchilă, 2023

• Nicolae Feraru, *Prima iubire, țambalul*, memorii, ediție îngrijită de Elena Stoican. Cu album fotografic din arhiva Nicolae Feraru. Coperta: Rudy Roth, 2023

• Veronica Pavel Lerner, *Peripeții canadiene*, proză scurtă, cu ilustrații de Adelaida Mateescu, prefață de Costin Tuchilă, 2024

• Angelina Nădejde, *Din primăveri trecute peste mine*, poeme, prefață de Costin Tuchilă, 2024

• Fernando Pessoa, *Poeme de Alberto Caeiro (Poemas de Alberto Caeiro)*, ediție bilingvă, traducere din limba portugheză, prefață și note de Dan Caragea, 2024

• Camelia Cristescu (Insulele Baleare, Spania), *Eroismul singurătății*, postfață de Pușa Roth. Coperta: Rudy Roth, ediție de lux, cartonată și broșată, 2024

• Lucia Eniu, *Păpușarnița*, roman, prefață de Costin Tuchilă. Coperta: Rudy Roth, 2024

• Florin Solomon, *Pământean*, poeme. Coperta: Rudy Roth, 2024

• Rodica Dascălu, *Dimineața e mereu de partea ta*, poeme, prefață de Pușa Roth. Coperta: Rudy Roth, 2024

Cărțile au prețuri foarte accesibile și sunt editate în condiții grafice deosebite.

Pe portalul editurii, detalii despre volume și autori, fragmente din cărți. Adresa: <https://editura.leviathan.ro/>

Toți cei care doresc să colaboreze cu Editura Leviathan sau să cumpere cărțile noastre ne pot contacta pe adresele de mail:

costintuchila@gmail.com

pusa.roth@yahoo.com

leviathan.romania@yahoo.com

Lector: Puşa Roth
Tehnoredactare: Leviathan. Apărut: 2024.
Format: 14,8x21 cm.
Editura Leviathan, Bucureşti, România.
E-mail: costintuchila@gmail.com; pusa.roth@yahoo.com;
leviathan.romania@yahoo.com
Tiparul: P.F.A. Savu Nicoleta
E-mail: digitalceramicart@yahoo.com